

Stol

Nakon smrti svojega oca Bruno se konačno u potpunosti doselio k meni. Donosio je stvari dugo i pažljivo ih slagao u kut sobe koji je spontano prisvojio. Uskoro je taj kut pored ormara postao njegov mali svemir, iako je bio samo stol s kompjutorom načičkan papirićima, olovkama, bilježnicama, upaljačima i duhanom. Oko kompjutora, kao oko oltara, posložio je sitnice koje sam mu poklonila: magnete sa smiješnim porukama, knjižicu o planinama, sličicu s nama iskreveljenima i mali ćup pun pijeska što sam ga donijela iz Tunisa.

Kada bi sjeo za stol i uključio kompjutor, činilo mi se da ga obuzima olakšanje. Kao da se u prostoriji prevukla zavjesa između nas, a on kao da je konačno mogao, zajedno sa stolom, otploviti nekamo u zvjezdanu noć. Promatrala sam ga pokušavajući dokučiti što bi, da može, radio u zraku te noći, i čemu bi se poželio vratiti.

– Kad negdje odem, jedva čekam da se vratim tebi – znao bi reći – drugi su dosadni.

Okretala sam glavu s nevjericom.

– Stvarno – nastavljao je – nikad ni s kim nisam ovako razgovarao. Nikad ni s kim nisam bio ovako blizak.

Nakon toga vraćala sam pogled prema njemu, još uvijek zdvojnja. To je možda istina, pomislila bih. Ali je li važno?

– Tebi je teško biti otvorena. Kada se malo približiš, odmah bježiš, kao opečena. Zašto?

Ali pokušavam, željela sam reći. Trudim se.

– To je sabotaža odnosa – presudio bi uvijek.

Otvorenija, bit ću otvorenija, pomislila bih. Ne želim ovo upropastiti.

Moj je stol bio prazan i bijel. Čim bi nešto na njemu ostalo predugo, što je značilo više od nekoliko sati, mica-la sam taj predmet – šalicu, tanjur ili knjigu i pomno brisala prašinu. Jednom je njegov prijatelj, gledajući u naše stolove, jednostavno rekao:

– Njegov mi se više sviđa. Životniji je.

I bio je. Prljave šalice kave, duhan u kovrčicama, zgu-žvani papiri. Nisam dirala Brunin stol. Kada sam brisala prašinu, pazila sam da nešto ne poremetim. Ipak, uvijek je primjećivao.

– Brisala si moj stol! – rekao bi strogo i znala sam da sam učinila prekršaj.

* * *

Bruno je krenuo na tečaj grafičkog dizajna i sve više vremena provodio za stolom. Kupovala sam mu bilježnice i olovke. Ponekad flomastere. Sve je stavljao na stol. Nekada bi učio, podvlačeći flomasterima ono bitno. Skripte i fascikli, sve je bilo pored njega. I lampa koja je svijetlila crvenim svjetlom. Bruno se samo rijetko dizao od stola i odlazio skuhati čaj ili kavu. Iz kuhinje bi tada energično uzviknuo

– Ej, hoćeš kavu? – a zatim se vraćao i nastavljao raditi.

Jesen je prolazila.

* * *

Snijeg je blistao. Debeli pokrivač. Noći su postajale sve hladnije pa je Bruno donio i debeli pokrivač pun perja. Ispod njega nam je uvijek bilo toplo. Šćućurili bismo se tamo i isprepleli ruke i noge. Nekada se okretao prema meni, no sve češće prema zidu. Tada bih ga zagrlila i naslonila glavu na njegova leđa, ali prije nego bih utonula u san, osjetila bih da se prevrće na leđa i lagano izvlači iz mog zagrljaja.

Navečer, kada bih išla leći, zvala sam ga da dođe.

– Nešto dovršavam! – viknuo bi i stavio velike slušalice na glavu.

Ustajala bih i dolazila do njega. Željela sam ga ljubiti po glavi, ali slušalice su mi smetale. Vraćala sam se pod pokrivač. On bi samo jače stisnuo uz sebe svoj kućni ogrtač i nastavio sjediti za stolom. Osjetila bih kako ulazi u krevet puno kasnije i privija se uz mene na trenutak, pa odmah okreće na drugu stranu.

* * *

Nakon smrti mojega oca Bruno je počeo razmišljati o odlasku. Gledala sam kako, onako tanak i okretan, pregledava svoje stvari. Pitala sam se razmišlja li što će uzeti, a što ne. Odlučila sam otići na nekoliko dana u

očev stan. Na rastanku dao mi je poljubac u usta i nasmi-ješio se. Možda još nije gotovo, pomislila sam.

Tu sam večer, u praznom očevu stanu, razmišljala što ću zateći kada se vratim. Njega ili prazninu.

Večer je prolazila tiho, u snijegu. Očev stan bio je velik i nikako se nije mogao ugrijati. Gomilala sam deke na sebe dok sam sjedila na njegovoj staroj fotelji i gledala televiziju. Očeve stvari bile su razbacane po stanu, stare novine, hrana, šalice. Razmišljala sam što ću sa svim njegovim stvarima. Kamo s klavirom, notama? Postoji li neki prostor koji bi sve primio? Moram pitati nekoga, što ljudi rade s tim stvarima? Možda ih jednostavno bace, u velikim crnim vrećama za smeće. Nije dovoljno što te više nema. Sve što ti pripada isto mora biti bačeno. Iz stvari se širila toplina i šarenilo pa se činilo da je otac također tamo. Nedavno je čistio stol, shvatila sam po spužvi koja je ležala na njemu, ali nije stigao pokupiti sve mrvice. I što sada? Trebam li nastaviti radnju koju je započeo netko koga više nema?

Prišla sam njegovoj zdjeli s voćem i uzela šipak. Šipak je trebalo narezati, a u meni nije bilo snage. S mandarinom je bilo lakše, kora se podatno skidala, kao da je jedva čekala da je netko zagrebe. Rasporedila sam je u komadićima na stol, u ravnu crtu, ali ih nisam prinijela ustima.

Dnevna soba bila je prepuna polica i njegovih knjiga s kojima nije znao kamo. Skupljao je knjige kao mrav, ne čitajući ih. Njihova prisutnost mu je, znala sam, stvarala sigurnost. Među knjigama je lakše. U mlađim danima i ja sam uvijek sa sobom nosila knjigu, gdje god išla. Gub-

ljenje među slovima u bilo kojem čekanju, u bilo kojem trenutku.

Prebacila sam pogled na stol s kompjutorom. Bio je neuredan. Sve ostavljeno u žurbi. Časopisi. Slušalice. Slike. On u zimskoj jakni na brodu s velikom ribom. Ja mala i on, pored našeg starog Yuga, na uzbrdici gdje je stao jer se često kvario. Opet on, puno mlađi, na pješčanoj plaži, na jednom od brojnih putovanja.

Odjednom se oglasio mobitel. Prenula sam se i požurila pogledati poruku. Osjećala sam jake otkucaje srca i na tren zatvorila oči. Udarila sam o rub stola. Zaboljelo je kao ubod nožem. Poruka je bila od Brune.

– Nisam ti ostavio pokrivač. Taj mi jedini pokriva noge – pisalo je.

Ostavila sam mobitel i okrenula se prema stolu. Naglim pokretom sav sam sadržaj bacila na pod. Stvari su proizvele tresak pri padu. Lampa se razbila. Slušalice se zakotrljale po podu. Uokvirene slike izvrmule se licem prema dolje.

Zatim sam se okrenula prema policama.